

med Undtagelse af Kjøbenhavn, Frederiksberg og mulig Narhus, det vil sige for Dieblitet og maasse for meget lang Tid. Jeg veed ikke, hvor vidt Dønie er, men den er vist ikke ubetydelig tilbage. Ogsaa det er nu en Begrændsning, som er forstaaelig, hvis man lader Loven gjælde i dette Omfang, og jeg indrømmer ogsaa den ærede Ordfører, at det er en klar Affattelse, ligesom jeg i Forbigaaende skal nævne, at jeg tror, det er en meget rigtig Tilspøining til § 7, at der bliver indsat: „for Betaling“, thi det er jo egentlig det Betegnende for det Forhold, som omhandles paa det Sted i § 7. Jeg staaar altsaa nu overfor Udvalgets Flertal, jeg personlig og vistnok ogsaa flere af Medforslagsstillerne, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at naar vi staa 15 paa Forslaget, saa maa det ikke betragtes, som om det er 15, der ere ubetinget enige i Forslaget. Mulig ere de det, mulig ere de det ikke; men Ingen har bundet sig til at stemme for det; man har kun samlet sig for at føre Spørgsmaalet frem til Diskussion. Det maa jeg udtrykkelig udtale, thi det maa ofte ske saaledes i Slutningen af Sessjonen, at Medlemmer, for at opfylde Forretningsordenens Bestemmelser, gjensidig vise hinanden Liberalitet, uden at de derfor kunne betegnes som ubetinget stemte for de fremsatte Forslag; dette ønsker jeg udtrykkelig at udtale overfor ærede Medlemmer, som aldrig pleie at negte mig den Slags Hjælp til en Hast at faae Sagen frem. Nu er der altsaa Forskiel mellem min Opfattelse — og de som dele min Betragtning — og det ærede Udvalgs Flertal, og det er en let overstyuelig Forskiel. Vi mene, at Kjøbenhavn og de større Byer maa med, ja jeg mener, at der trænges der fornemmelig til Loven. Jeg mener endvidere, at det vilde være en sand Velsignelse for de paagjældende Pleiebørn, om Loven kom til at omfatte dem. Jeg vilde betragte det som en sand Velsignelse for de vedkommende Pleiebørns Forhold her i Kjøbenhavn, om den høitærede Kommunalbestyrelse i Forbindelse med Statsministeren i de Distrikter, som nu en Gang have, tildelte Mænd og Kvinder i Kommunen, som dertil fandtes villige, hver et bestemt Antal Pleiebørn indenfor det Numertal, som de have i deres Protokoller. Jeg nærer da ingen Tvivl om, at de gode Pleieførelse ville betragte dette som en ganske anderledes Støtte for dem i deres vigtige Gjerning, om det blev ordnet saaledes, at de kunde holde dem til Mænd og Kvinder, som vare stiftede til at føre Tilsyn, i Stedet for udelukkende at skulle henvende sig til Politiet, eller hvorledes Sundhedsvedtægterne nu bestemme det.

Det er ikke usandsynligt, at man for mange af disse Pleiebørns Vedkommende vil skaffe dem næsten endnu en Pleiefader eller Pleiemoder mere, der kunde skaffe dem Lættelser ved mange Leiligheder. Naar nu saadan en godstindet, velgjørende Kvinde, der mener at være stillet saadan, at hun kan ofre sin Tid og føler Trang til Velgjørenhedsværk, eller et Par Kvinder eller en Mand og en Kvinde, ligesom det nu kan ordnes, faar nogle Pleiebørn under deres Tilsyn, og de sige, at nu ere de Børn satte ud der og der, og der gives ikke stor Betaling for dem, men vi have lidt at raade over til Sjælp, vi kunne ved Høitiderne skaffe disse Børn, vi have under Tilsyn, en eller anden Opmuntring, vi kunne høre Lærerne ad, hvor dan det gaar dem i Stolerne, for at de kunne faae lidt Extraundervisning eller betale lidt for dem for bedre Undervisning, af og til skaffe dem en og anden Bog o.s.v., Altsammen Noget, som Politiet virkelig ikke kan indlade sig paa. Men Saadanne, der have faaet et vist Antal Børn tildelt i et vist Distrikt, der ikke ligger dem for jerut, de kunne gjøre særdeles meget Gavn, og Kræfterne dertil ere til Stede her i Kjøbenhavn. Vi, der have boet her saa mange Aar og kjende saa mange Menninger i den Retning, vi vide jo, at Kræfterne ere til Stede til denne Velgjørenhedstjeneste, til denne velsignelsesrige Tjeneste for Samfundet, og hvorfor skulde man saa ikke benytte dem? Jeg kan derfor ikke skjønne, at Udvalgets Flertals Forslag er at foretrække for vort, og jeg kan ikke forstaa, at naar den meget ærede Regjering eller det høie Landssting rigtig forstaa, hvad vor Mening er, ikke at trænge Theoretier igjennem, som ingen Bund har i det virkelige Liv, men at vedtage Bestemmelser, hvis Udførelse let kan ske med god Villie fra alle Sider, og hvis Udførelsen i Virkeligheden bringer særdeles rig Gavn og Nytte for selve Lovforslagets Diemed, naar det lægges rigtig paa Sinde, hvad Grund der da skulde være for de andre Lovgivningsfaktorer til ikke at modtage Loven. Hvis det derimod under Forhandlingen fremslittedes som et Slags Principrytteri, at man ikke vilde have denne eller hin Undtagelse ogsaa af rent praktiske Hensyn, kan jeg forstaa, at man kan sribes derom. Men naar Grunden, saaledes forekommer det mig, ligger saa aabenbart, saa tydelig for, at jeg er fuldkommen overbevist om, at de Grundes Holdbarhed ikke kan omstødes, begriber jeg ikke, hvorfor vi skulle slippe denne Sag af vor Haand, inden vi faae en Lov — Manden kunne vi ikke lægge ind i Anvendelsen af Loven, det maa de